BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Sayı: 26 F. 250 krş. / Siyasi Gazete / 27.6.1977

Y. Ergündoğan
tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Haftalık Siyasî Gazete

Sahibi :
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Md. :
Süleyman ASLAN

Yönetim yeri
Ticarethane Sokak No: 12/7 A.
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi - Baskı :
MURAT MATBAASI
Koll. Şrt.

Abone Şartları
yurt içi - yıllık 120 lira 6 aylık 60 lira
Yurt dışı iki katıdır.

SON BASKI TARİHİ

25.6.1977

İÇİNDEKİLER

FAŞİST TERÖR ÖRGÜTLERİNİN KÖKÜ KAZINMALIDIR 3
CHP Sermayenin Oyuncağı olmamalı 4
Sovyet Ulusal Marşı Ve «Halk Devleti» Kavramı üzerine 5
PDA'cılar Yalan söylüyor 7
Kendi gücüne güven! 8
Geçmişi Bilmek Gerek!.. 9
SEÇİM SONUÇLARI VE TİP «YÜRÜYÜŞ» VE TİP NE DİYOR? 11
ULUSAL SORUNDA DEVRİMCİ TUTUM 16

OKUYUCU MEKTUPLARI :

ARKADAŞLAR

(...) İlk gönderdiğiniz gazeteler 10 adet olarak elime geçti. Bu azdır. İsteyen her arkadaşa gazeteyi vermek yükümlülüğünü duyuyorum. Yetişmeyince kızgınlık oluyor. Hangisine vereceğimi düşünmek zorunda kalıyorum. Şimdilik çıkacak her sayıdan 25 adet gönderilmesini sağlarsanız çok iyi olur. Değişik çevrelere ve yerlere BAĞIMSIZ TÜRKİYE'yi tanıtabilmek ve ulaştırabilmek için uğraşıyorum. Her iki papağan grup dışında, ayağı Türkiye gerçeklerine basan ve kendi öz gücüne güven ilkesini savunan bir Partinin varlığını öğrenen arkadaşların devrime olan inançları daha da güçleniyor. Benim şimdiye kadar edindiğim kanı bu oldu.

Başarılı çalışmalar. Tüm arkadaşlara saygılar.

(Batı Almanya'dan bir devrimci)

●

ARKADAŞLAR,

BAĞIMSIZ TÜRKİYE'nin tüm sayılarının adresime gönderilmesini rica ederim.

BAĞIMSIZ TÜRKİYE'nin Bulancak, Giresun ve yöresi satışını üstlenebilirim.

(Bulancak'dan bir devrimci)

●

Devrim dolu sıcak selamlarımı sunarım! Çevremde BAĞIMSIZ TÜRKİYE gazetesine rastlama imkanımız bulunmamaktadır.

Ben sizden rica ediyorum bundan önceki sayılar elime geçerse memnun olurum. Siz bana gazetelerle birlikte gerekeni bildirin.

Mücadelenizde başarılar dilerim.

(Niksar'dan bir devrimci)

BAĞIMSIZ TÜRKİYE'nin NOTU: Gazetemiz daha sağlıklı bir yol olduğu için «Devrimciden devrimciye dağıtım» kuralını benimsemiştir. Bundan dolayı elimizde adres bulunmayan yerleşme merkezlerine ulaşmamız ancak o yerin devrimcilerinin bizle ilişki kurmaları veya diğer okurlarımızın gazete gönderilmesini istedikleri adresi bize bildirmeleriyle mümkün olmaktadır. Bu nedenle bugüne kadar Niksar'dan bize adres ulaşmadığı için gazetemiz o çevrede dağıtılmamaktaydı.

●

BAĞIMSIZ TÜRKİYE mensupları,

Gönderdiğiniz yayınları aldım. Sağolun. Okuyorum ve okutturuyorum, halka dağıtıyorum. BAĞIMSIZ TÜRKİYE'nin büyük başarılar sağladığını görüyorum.

Bazı çevreler «Halkın Kurtuluşu» ve «Halkın Sesi» gibi Çin şaboncusu oportünistler gazetemizin okutulmasından kuşkulanıyorlar ve önlemeye çalışıyorlar. Devrimci mücadeleyi tekkelerden adam ayartmak, ve papağanlıkla özdeşletirmeye çalışıp devrimi unutturmak isteyenler karşısında mücadeleden vazgeçmek mümkün mü!

Yaşasın «Kendi Gücüne Güven!» ilkesini bayrak edinenler!

Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye için her türlü fedakarlığı göğüsleyerek yılmadan savaşanlar!

(Orta Anadolu'dan Bir Devrimci)

●

Bizler TEP'in Balıkesir gençlik kolu sayılabiliriz. BAĞIMSIZ TÜRKİYE'yi ilk sayısından beri ilgi ile izliyoruz. Hemen belirteyim ki, Balıkesir'de TEP taraftarları hızla çoğalıyor.

(...) Mihri Belli'nin kısa hayat hikayesine gazetede yer vermek gereklidir. Bizleri desteklemek için parti il merkezi açmanızı istiyoruz.

FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA!

YAŞASIN TEP!

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

BAŞYAZI:

Faşist Terör Örgütlerinin Kökü Kazınmalıdır

Ecevit Kabinesi Cumhurbaşkanlığınca onaylandı. Kabinenin güven oyu alması olasılığı kuvvetlidir. Bunun için Demirel'in 1969'da yaptığı gibi mebus pazarları kurmak gibi «utanç verici», burjuva ahlakının bile yadırgıyacağı tutum ve davranışlara girmenin gereği yok. İçinde bulunduğumuz koşullarda Türkiye'de egemen güçler devletin dış itibarını, bir ölçüde de olsa korumak istiyor, ve askıda duran uluslararası sorunlara bir çözüm getirmek istiyorlarsa ve öte yandan içerde bir burjuva hukuk devleti görünümünü sağlamak istiyorlarsa Ecevit Hükümetini bir siyasal zorunluluk olarak kabul etmek, bunu sineye çekmek durumundadırlar. Sermaye çevreleri bu gerçeği anlamışa benzerler. Hiç değilse bu aşamada iç ve dış koşulların bir AP-MHP ortaklığının temsil edeceği faşist cephe iktidarı için elverişli olmadığı görüşüne varmışlardir. Ve bir Ecevit Kabinesine karşı olumlu tutumda bulunduklarını açıkca belirtmişlerdir. Elbetteki bu noktaya birden bire varılmış değil. Büyük sermaye çevreleri uzun süreden beri CHP içindeki köprü başlarını genişleterek bu partinin dönüşümcü budaklarını budama ameliyesine girişmişler ve bunda oldukça başarılı olmuşlardır.

Türkiye solu TİP yönetiminin temsil ettiği sağcı oportünist fraksiyon dışında, büyük kitlesiyle 5 Haziran seçimlerini bir referandum saydı ve oyları bölmiyerek anti-faşist cephede yer alan ve küçük burjuva dönüşümcü bir platform ile kampanyasını yürüten CHP'nin seçim zaferini mümkün kıldı. Bu, elbette ki CHP konusunda hayallere kapılmak ya da CHP'ye tüm icraatında kefil olmak anlamına gelmiyordu. Seçim kampanyası süresince olsun bugün olsun sosyalistler bilimsel sosyalist açıdan, sınıf mücadelesinin siyasal üst yapısına yansımasından başka birşey olmayan küçük burjuva dönüşümcülüğüne karşı eleştirilerini sürdürdüler ve sürdürmektedirler.

Faşist cephe seçim yenilgisini hazmedememişe benziyor. AP ve MHP artık saldırıların yalnızca CHP'ye değil Devlet başkanına da yöneltmiş bulunuyorlar. Artık tehditler Fahri Korutürk'e de yönelmiş bulunuyor. Faşist parti liderleri «demokrasi kuralları», «millet egemenliği» konularında mangalda kül bırakmıyorlar. Onlara göre Cumhurbaşkanının atadığı hükümet iktidarı gasp etmiştir, bu hükümetin icraatı «gayrı-meşrudur». Yani vatandaşa şunu demek istiyorlar: «Bu hükümet gayrı-meşru olduğuna göre sen yasallık sınırları içinde kalmak istiyorsan, hükümetin kararlarını dinlemiyeceksin». Bu halkı isyana davet etmekten başka anlama gelmez. Pervasızlıklarını buraya kadar vardırmışlardır.

MHP'nin başı Türkeş bu konuda Demirel'den bile ileri gitmektedir. Hükümetin Danıştay kararını uygulayarak TRT Genel Müdürünü görevden uzaklaştırması gibi yasal bir icraat karşısında küplere binerek şöyle diyor: «Ecevit'i bir kez daha uyarıyorum. Aksine hareket eden Ecevit tarih ve millet önünde mahkum olacak ve anayasayı, hukuku çiğnemenin hesabını ağır bir şekilde verecektir.» Türkeş'in bu tehdit sözlerini hafife almamak gerek. «Tarih, millet, anayasa, hukuk» gibi inanmadığı ilke ve kurumları palavra sayabiliriz. Ama Türkeş'in elinde tehdidini gerçekten en ağır bir şekilde uygulayabilecek olanaklar vardır. Faşizmin üniformasız vurucu gücü komandolar onun kumandası altındadır. CİA'nın yerli bürosu ile sıkı ilişkileri vardır. Ve bu vurucu gücün neler yapabileceği hergün işlenen siyasi cinayetlerde, 1 Mayıs katliamında son İzmir suikast girişiminde görmekteyiz.

Evet, bir Ecevit Hükümeti bugün Türkiye'de siyasal zorunluluktur. Bunu en tutucu çevreler bile teslim ediyor. Faşist cephe partilerinin, (bu arada şaşılacak bir gaflet içinde, dar görüşlü küçük politika hesaplarıyla onlara ayak uyduran MSP'nin de) yaygaraları, tehditleri boşunadır.

Ecevit Kabinesi, ilk iş olarak asayiş sorununu ele aldığını ilân etmiştir. Bugün Türkiye'de asayiş sorunu, yalnızca tetiği çeken en alt kademedeki faşist komandoyu göz altına almakla, kendisini adalet önüne getirmekle sağlanamaz. Yaban-

TUSTAV

cı ve yerli tüm tedhiş örgütlerinin, tüm faşist darbe girişimlerinin iç yüzü açığa çıkarılmalıdır ve en üst kademedekiler dahil tüm sorumlular yargılanarak layık oldukları cezalara çarptırılmalıdır. Yoksa bu durum sürer gider. Faşizmin gizli tedhiş örgütlerini bir süre için kızağa çekilmelerini sağlamak göz boyamaktan başka şey değildir. Bu örgütlerinin kökü kazınmadıkca Türkiye'de en ilkel anlamıyla bir demokrasinin varlığından söz edilemez.

CHP Sermayenin Oyuncağı Olmamalı

1977 seçimleri sonuçlandı. CHP altı milyonun üzerinde oy alarak ikiyüzonüç milletvekili ile bu seçimde kazanan partidir.

Burada, 1977 seçim sonuçlarından ortaya çıkan bazı önemli bulguların bir değerlendirmesini yapmasının gereği var.

Nisbi temsil sisteminde çoğunluğa yakın düzeyde oy almak sağcı bir gazetenin bile belirttiği gibi «... seçimi kazanmak demektir. Bunu görmemezlikten gelmek saygısızlık olur.» Çünkü ne AP tek başına iktidar olabilecek oy alabildi, ne de AP-MHP faşist ortaklığı yeterli güce erişebildi. Bu durumda zafer sol oylarındır. Gerçekten CHP sosyalist bir parti olmamakla birlikte, sürekli arkadan vurulan ve faşizmin kanlı elleri ile boğuşan sol gücün desteğini alarak bu düzeye erişebilmiştir. Bu önemli bir sonuçtur. Çünkü dünyanın hiçbir yerinde sosyal demokrat nitelikte bir parti bu kadar kısa bir zaman süresi içinde CHP'nin ulaştığı bu düzeye ulaşamamıştır. Bu sonuç cephe hükümetine karşı direnen güçlerin, işçinin emekçinin bir çeşit referandumudur. Faşizme, onun sokakta ölüm saçan kaba kuvvetine karşı gelmenin bir simgesidir. Bu nedenle 1977 seçimleri ile yalnızca CHP'nin başarısı değil, aynı anda ülkemizde demokratik özlemlerin, özgürlüklerin yeşereceği toprağında iyice sürüldüğü ve tohumların ekildiği de saptanmıştır.

Seçim Kanununun sakıncaları nedeni ile TİP'e verilecek oyların, seçmen iradesi dışında, faşist güçlere yarayacağı önceki sayılarımızda belirtilmişti. Oy bölmenin sonucu TİP milletvekili çıkaramadı, «sosyalizmin bayrağını Meclise dikemedi,» ama birkaç yerde CHP'nin bir milletvekili fazla çıkarmasını engelledi. Bu bilinçsiz girişimler dışında bugün 6 milyondan çok insan faşizme «Hayır!» demiştir. Şimdilik faşizm bir adım gerilemiş durumda. 1977 seçimleri demokratik güçlerin daha yoğun bir anti-faşist savaşını sürdürecek, faşizmi gerçek bozguna uğratacak, yeni bir aşamanın gücünü de içermekte. Belirtildiği gibi, Türkiye'de sol güçlerin bu önemli sonuca önemli katkıları olmuştur. Başından beri CHP'nin desteklenmesi politikası bu amaçla sürdürülmüştür.

Ne var ki, iş bitmiş değil. CHP küçük sayılabilecek bir sandalye farkı ile çoğunluğa dayanan hükümet etme olanağını yitirdi. Bu durumda azınlık hükümeti koşulları göz önünde tutulduğunda tek gerçekçi çözümdür.

Azınlık hükümeti kurma zorunluluğu CHP'ni egemen çevreleri memnun edebilecek bir eylem programı yapmaya zorlamaktadır. Çünkü bu koşullarda hükümet programını ilişki kurulacak bu güçlerin istekleri doğrultusuna çekmek zorunluluğu bulunmaktadır. Böyle bir sonuç büyük sermayenin düşlediği sonuçla da uyum halindedir. Bu sonuç büyük sermayenin MC'nin kurulmasından buyana, orta sınıfları etkilemek ve özellikle en büyük parti haline gelen CHP'ni işçi sınıfının etkilerinden soyutlamak için sürdürdüğü ve buna ek olarak hatta onu erken seçimlere girmesini hazırlayan taktiklerle de özdeş ve onun devamı niteliğindedir. O kadar ki, CHP yapısı gereği, büyük sermayeye güvence vermek çabası ile orta ve emekçi sınıfların özlemlerini birleştirme çabasını çok ileri götürmüş ve sermaye sınıfının bu özlemini gerçekleştirmesinde ona yardımcı olmuştur. Gerçekten ön seçimlerde izlediği politika, ilerici güçlere ve sola karşı parti içinde uyguladığı taktikler, ilerici adaylara karşı çıkarılan engeller (açık ya da dolaylı vetolar) bugünkü olumsuz sonucu kolaylaştıran girişimler olduğu ortaya çıkmıştır. Hatta bu yeni ödünleri beraberinde getirmiştir. Çünkü şimdi CHP gerek azınlık hükümeti, gerek yeni katılmalara dayandıracağı bir hükümet programını ancak kendisini destekleyen güçlerin özlemleri dışındaki ilkelere göre hazırlamak durumundadır. Her üç seçenekde de bir anlamda hükümet programının ilkelerini belirleme tartışması bulunmakta ve bu amaçla verilecek ödünler sermaye sınıfını memnun edecek doğrultuda olacaktır.

Egemen güçlerin temsilcileri CHP'ni destekler demeçler vermektedirler. Türkiye'nin başta gelen Koç, Sabancı gibi iş adamları, TUSİAD Genel Başkanı Berker, İstanbul Ticaret Odası Başkanı Gezgin, İktisadi Kalkınma Vakfı Başkanı Sosyal «Milli irade tecelli etmiştir. CHP'nin ülkenin çözüm bekleyen sorunlarına en kısa zamanda cevap verecek bir CHP'nin ülkenin çözüm bekleyen sorunlarına en kısa zamanda cevap verecek bir hükümet kurması yararlı olacaktır.» görüşünü hararetle savunmaktadırlar. Bu görüşlerin «acil ülke sorunu» olarak ileri sürdükleri kuşkusuz can güvenliğinin sağlanması, her tür düşün özgürlüğünü sınırlayan yasaların kaldırılması, ülkenin bağımsızlığına etki yapan iç ve dış ekonomik ve siyasal etkenlerin ortadan kaldırılması, işçi ve emekçilerin ekonomik ve siyasal savaşım araçlarının güçlendirilmesi, üretici güçlerin geliştirilmesi gibi sorunlara dönük değil. Olsa olsa, sermayenin bugün içinde bulunduğu dar boğazlara yönelik. Örneğin, üretimde karşılaşılan dar boğazların, ithal girdilerindeki tıkanıklarının giderilmesi, her türlü iç ve dış kaynakların kendilerine aktarılarak şu andaki finansman çıkmazından kurtarılmalarına ilişkin sorunlar onların istedikleri. Yani sermayenin biraz daha güçlenmesi. Bunun için CHP'ni destekliyorlar. Destekliyorlar ki, CHP onlara biraz daha ödün verecek duruma düşürülmüş olsun.

Seçim sonuçlarından çıkan birbaşka önemi bulgu da şu: solu denetim altında tutmak. Demokratik özlem ve özgürlüklere susamış olarak CHP'ne destek olan sosyalist birikimin bıçak sırtında hükümet etmekte olan CHP'ni gene sonuna değin desteklemek durumunda kalacağı, ona muhalefet etmemek düşüncesi ile bağımsız girişimlerin ödün vereceği hesabı yapılmaktadır. Böylelikle Türkiye solunun bu ödünler ve CHP'nin sermayeye vereceği ödünlerle denetim altına alınacağı düşünülüyor. AP-CHP koalisyonu ve güçlü hükümet teranaleri ile ortaya çıkan sermaye sınıfı ve yandaşları şimdi ummadıkları daha elverişli bir sonuca ulaştıkları inancındadırlar. Bir yandan CHP'ne ödünler verdirmek ve hükümetleri sırasında bu partiye, yaptıracakları ekonomik operasyonların sorumluluğunu yükleyerek CHP'ni zayıflatmak, öte yandan solu da CHP'ni destekleme zorunluluğunda bırakarak denetlemek. Bu da olmazsa anti-faşist dayanışmayı baltalamak. Bir taşla birkaç kuş. Sonunda da zamanı gelince büyük sermayenin çıkarlarının gerçek temsilcisi hükümeti kurmak.

CHP kendisini destekleyen güçlerin bilincine kulak vermek zorundadır. Bugün 6 milyondan çok insanın faşizme hayır demesi yalnızca CHP'nin başarısı değildir. CHP, bugün ulaştığı noktaya faşizme karşı olan güçlerin ortak çabasıyla ulaşmıştır. O halde CHP'ne düşen görev hükümet etmektir elbet. Ama hükümet ederken demokratik güçlere ters düşmemektir. Unutmamak gerekir ki, sermayeye ve onun kaba gücüne verilecek ödünler pahasına kurulacak hükümetler, faşizmin karanlık koridorlarından, işkence odalarından, kan kokan sokaklarından geçmek zorundadır. Sermaye, bu koşullarını CHP'nin sırtına yüklemeden önce, CHP geçmişte vermiş olduğu ödünleri de giderecek bir hükümet yapısını ve programını sola kulak vererek kurmak zorundadır. Yoksa kendi çatısı altında barındırdığı sağ unsurların da gayreti ile sermayenin oyuncağı durumuna düşer.

Sovyet Ulusal Marşı ve «Halk Devleti» Kavramı Üzerine

«DESTALİNİZASYONUN SAĞCI BİR AKIM NİTELİĞİNE BÜRÜNDÜĞÜ AÇIKTIR.»

Sovyetler Birliği Ulusal Marşından Stalin'in adının çıkarılması ve «Halk Devleti» kavramı ile ilgili olarak okurlar bize sorular yöneltiyorlar. Cevaplarımız aşağıdadır.

Sovyetler Birliği Ulusal Marşı Üzerine

CEVAP: Belleğimizde kaldığına göre, Sovyet Ulusal Marşında Stalin'in adının geçtiği dizeler şöyledir:

Özgürlüğün güneşi fırtınalar içinde bize ışıldadı.

Ve büyük Lenin şafaktaki güneş gibi yolumuzu aydınlattı.

Stalin bizi halka bağlılık yolunda eğitti.

Bizim için çalışma ve özveri esini oldu.

Bizim çevirmemizle bu satırlar şiir değerinden çok şey yitirmekle birlikte gene de gerçeği ifade eder. Gerçekten sosyalist kuruluş aşamasında ilk sosyalist devletin başında bulunan Stalin sovyet emekçi halkı için çalışkanlık ve özveri esini olmuştur. Stalin 1924'te başa geçtiği zaman Sovyetler Birliği geri bir tarım ülkesi idi. 1953'te öldüğünde ise bu ülke dünya gericiliğinin belli başlı kaleleri olan Nazi Almanya'yı ve

TESTAV

müttefiklerini yenerek etkisiz duruma getirmiş bulunan ve uzay çağını açacak teknolojik düzeye ulaşmış olan en ileri bir sanayi ülkesi idi. Bir kuşak süresinde böyle bir değişiklik emekçi yığınlara çalışkanlık ve özveri duygusu aşılanmadan sağlanamaz.

Elbetteki ne kadar büyük olursa olsun bir liderin putlaştırılması ve bu şahıs putlaştırmanın onun sağlığında adının ulusal marşa konmasına kadar vardırılması eleştirilebilir. Ama Sovyet Ulusal Marşı'nın kabul edildiği 1943-1944 yılları koşullarını hatırlayalım. Sovyet halkı dünya tarihinin kaydettiği en çetin, en kanlı bir ölüm kalım savaşına girmişti. Bu savaşta Sovyetler yirmi milyon vatandaşını şehit vermiştir. Ve milyonları böyle bir savaşa sürebilmek için başlarında gerçek bir liderin bulunması bir zorunluluktur. SBKP bu zorunluluğu kavramış ve parti yönetimindekiler içinden en layık olanını lider olarak seri sürmüştür. Ancak bunu yaparken aşırılıklara gidilmiş olabilir. Şahıs putlaştırmanın marksist tarih anlayışına ters düştüğü, parti içinde demokratik merkeziyetçiliği baltalayan durumlar yarattığı kesindir. Ama gene de Stalin'in adının Sovyet Ulusal Marşı'nda yer alması olgusu değerlendirilirken İkinci Dünya Savaşı koşulları hesaba katılmazsa yanlış yorumlara varabiliriz.

Elbetteki her iş gören insan gibi Stalin'in de hataları olmuştur ve bunlar eleştirilmelidir. Ama bizce SBKP 20. Kongresi'nde Merkez Komitesi raporunda, yer alan Stalin eleştirisi zamanla Destalinizasyon akımına dönüşerek ilk sosyalist ülkenin otuz yıllık tarihini karalamaya kadar vardırılmıştır. Destalinizasyon'un sağcı bir akım niteliğine büründüğü açıktır. Ve bundan ne Sovyetler Birliği ne de genel olarak dünya devrimci işçi hareketi bir yarar görmedi.

«Halk Devleti» Üzerine

CEVAP: Halk, kent ve köy emekçilerinin tümünün oluşturduğu topluluktur. Hızla gelişen bir sosyalist ülkede işçi sınıfıyla öteki çalışanlar arasında sosyalizme bağlılık, devrimci bilinç bakımlarından farkların, hiç değilse varsayım olarak, gittikçe azalması ve ortadan kalkmaya doğru bir seyir izlemesi doğaldır. Bilindiği gibi işçi sınıfı da proleterya diktatörlüğü de birer tarihsel kategoridir. Sosyalist toplum daha ileri aşamasına doğru yol aldıkça bu sınıfı, öteki sınıf ve zümrelerden ayırdeden nitelikler gittikçe önemini yitirecektir. O halde böyle bir toplumda kent ve köy emekçilerinin tümünü kapsayan bir halk devletinden söz edilmesini doğal karşılamak gerekir. Yeter ki gerçekten bir halk devleti söz konusu olsun.

«Halk» sözcüğüne karşı bir fobi yaratmanın yersiz olduğu açıktır. Örneğin sosyalist kuruluşun çok daha erken bir aşamasında bulunan Vietnam Partisi sosyalizme geçişin proletarya diktatörlüğünü sıkı sıkı koruyarak sağlanacağını bilmekle birlikte sosyalizmi, «emekçi halkın kollektif yönetimi altında bir rejim» olarak niteliyor. Ve 1976 Aralığında Hanoi'de toplanan Vietnam Komünist Partisi'nin 4. Kongresi nihai kararında «yeni tipte bir devlet, gerçekten halk tarafından ve halk için bir halk devletini kurmak için seferber olunmalıdır...» demektedir.

Son zamanlarda bizde bazı sol çevreler, işlerini güçlerini bırakıp sosyalist ülkelerde, özellikle Sovyetler Birliği'nde sosyalist uygulamadaki eksiklikleri araştırmayı en önde gelen sorun sayma eğilimini göstermektedirler. Elbetteki sosyalist dünyadaki gelişmeler bizi yakından ilgilendirir. Ama gene de bu bizim için ikincil sorundur. Emperyalizmin, özellikle ABD emperyalizminin vesayeti altında sömürülen bir ülkenin devrimcileri olarak birinci sorunumuz, toplumumuzu sosyalizm doğrultusunda bağımsızlık ve demokrasiye kavuşturmak için hangi yolu tutacağımız sorunudur. O yolu nasıl örgütlenerek, hangi devrimci taktikleri uygulayarak izleyebileceğimiz sorunudur .Ve Sovyetler Birliği'nde Sosyaiist uygulamada şu ya da bu aksaklıkların bulunması, bu ülkenin ve genellikle sosyalist ülkeler toplumunun dış politikasında tüm dünyada halkların bağımsızlık ve demokrasi mücadelelerini desteklemeleri gerçeği yanında bizim için ikincil önem taşır. Elbetteki Türkiye emekçi halkının bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi bu halkın kendi gücüne güvenilerek verilecektir. Ama kendi gücüne güven ilkesi, bazılarının yaptığı gibi proleter enternasyonalizminin, dünya ölçüsünde devrimci güçler arası dayanışmanın inkarına kadar varılamaz. Kendi gücüne güven ile proleter enternasyonalizmi birbiriyle bağdaşan, birbirlerini tamamlayan şeylerdir. Bu düşünce ile Türkiye proleter devrimcileri Türkiye devriminin sosyalist dünya ile ve tabii dünyadaki öteki sosyalizme yönelik ulusal kurtuluş hareketleriyle olduğu gibi kapitalist ülkelerin devrimci işçi sınıfı hareketiyle dayanışmasına ters düşecek olan her tutum ve davranıştan kesinlikle kaçınmalı, tersine tüm hareketlerini proleter enternasyonalizmi ile bağdaştırılmalıdır.

PDA'cılar Yalan Söylüyor

«Aydınlık» ve «Halkın Sesi» dergilerinin sözcülüğünü ettiği Pekinci çevre son günlerde yoğun bir tahrif, yalan ve karalama kampanyasına girmiştir. Amaç «Halkın Kurtuluşu» çevresi gibi Pekin çizgisini bazı değişikliklerle benimseyen grupların işlemiş oldukları hatalardan yararlanarak parsa toplamaktır. Oysa söz konusu hataların asıl kışkırtıcıları kendileridir. Onlardır Çin Halk Cumhuriyeti'nin bugünkü dış politikasının çıkarları uğruna Türkiye devriminin çıkarlarını feda edenler. Onlardır marksizm-leninizmin inkarından başka bir şey olmayan Pekin dogmatizminin başlıca yayıcıları. Onlardır «sosyal emperyalist» «sosyal faşist» tekerlemeleriyle halk içinde düşmanlığı kışkırtarak devrimci mücadeleyi baltalayanlar. Onlardır küçük çapta bir 1 Mayıs olayından başka şey olmayan 5 Şubat 1977'de Tandoğan'da ve Kurtuluş'ta TÖB-DER'in çağırısı üzerine toplanan halkın arasındaki çatışmayı kışkırtan ve 1 Mayıstan nitelik bakımından hiç de farkı olmayan 5 Şubat olaylarını «Proleter devrimciler revizyonistleri dağıttı» manşetiyle alkışlayanlar.

«Halkın Kurtuluşu», «Halkın Yolu», «Halkın Birliği» gruplarının temel hatası PDA çizgisini ufak tefek değişikliklerle benimsemeleridir. Bunu pratikte uygulamaya kalkmalarından doğan sonuçlar bu temel hatadan kaynaklanmaktadır.

Örnek vermek gerekirse, PDA'cıların yazdıklarından çıkan sonuç şudur: Bir Demirel'e, bir Türkeş'e karşı alınan tutumla, bir Boran'a, bir Türkler'e karşı takınılacak tutum arasında fark yoktur. Bu görüşü hayata uygulamaya kalktın mı ortaya çıka çıka 5 Şubat, 1 Mayıs provokasyonları çıkar.

Ama PDA'cılar ne yapıyor? Bu teorilerini hayata uygulanabilir sanıp mantıki sonucuna vardırdıkları için diğer Pekin eğilimli grupları provokatörlükle suçluyor. Yavuz hırsızın ev sahibini bastırması misali.

Hiç değilse «Aydınlık» ve «Halkın Sesi» grubu dışındaki Pekin çizgisine eğilim gösteren çevreler, birazcık da olsa şablonculuktan kaçınma ve bağımsız bir çizgi izleme eğilimi göstermişlerdir. Kendilerini Pekin şablonculuğundan kurtardıkları söylenemez ama, biz gene de bu grupları PDA oportünistleriyle aynı kefeye koymuyoruz.

«Aydınlık»ın son sayısında «Kışkırtma ve Tertiplere Karşı Mücadele» başlıklı tamamen yalan, iftira, demagoji ve kararlamalarla dolu bir yazı yayınlandı. Yazıda özetle 1 Mayıs katliamı ile sonuçlanan provokasyonun yeni bir şey olmadığı ileri sürülüyor ve 12 Mart öncesi dönemde Dev-Genç'li militanların PDA'cıların bürosuna gelerek orada kendilerine ait olan eşyayı almaları aynı nitelikte bir provokasyon sayılıyor. M. Belli arkadaşımız bu gibi hareketlerin elebaşısı gibi gösterilerek MİT hizmetindeki kışkırtıcı ajanların artık eskimiş teraneleri tekrarlanıyor.

Yapılan kurnazlık (!) şudur: Dev-Genç olarak gösterilen kişiler, Deniz Gezmiş'ler, Mahir Çayan'lar gibi devrimci gençliğin saflarında yer alan hakiki savaşçılar değil. Dev-Genç'li olarak Muzaffer Köklü, Erdal Gökyüzü gibi kışkırtıcı ajan olduğunu saptadığımız ve sol çevreleri (bu arada PDA'cıları da) uyardığımız kimseler. İnandırıcı olmak için bunların arasına 12 Mart döneminde Kont-Gerilla'da olsun, faşist mahkeme önünde olsun devrimci davranışı göstermeyen, hiç değilse daha önceleri içtenlikle devrimci harekete katılmış oldukları kesin olan bir kaç kişinin adı da ekleniyor.

«Aydınlık» çevresi Pekincileri bir yandan Deniz Gezmiş'lerin ölüm yıl dönümlerinde onlara övgülerle dolu yazılar kaleme alırken, bu devrimcilerin çok kez bizzat katılmış oldukları eylemleri «macera», hatta «provokasyon» olarak nitelendiriyorlar.

Biz burada «Aydınlık»taki söz konusu yazıda tahrif edilerek anlatılan «Türk Solu», «İşçi-Köylü» bürolarının «basılması» ile ilgili gerçekleri belirtmekle yetineceğiz. O dönemde devrimci gençlik hareketi içinde olanlar bu gerçekleri bilirler. Ama yeni devrimci kuşaklar için bu olaya ışık tutmanın gereği var.

Olay şudur: Doğu Perinçek grubu 1969 sonlarında «önümüzdeki devrimde önderliğin radikal küçük burjuvazide olacağı» tezi gibi sağcı, oportünist bir tezi benimsedikleri için, «Aydınlık Sosyalist Dergi» çevresinden uzaklaştırıldı-

lar. «Türk Solu» dergisi bir iki hafta bu sağ oportünist fraksiyonun denetiminde kaldı. Ama bugün TEP Merkez Denetçisi olan Şerif Tekben bu fraksiyonun gerçek niteliğini bir iki hafta içinde anlayarak sahibi bulunduğu «Türk Solu» dergisini kapattı. Dergi çıkmaz oldu. Ancak uyarılara rağmen «Türk Solu» bürosu hala Perinçek grubunun işgali altındaydı. Ayrıca bu grup Proleter Devrimci Hareket'ten ayrılmazdan önce İTÜ öğrenci Birliği muhasebesini elinde tuttuğu sırada Birliğin paralarını kendi oportünist fraksiyonlarına transfer etmişti. Perinçek grubu «Türk Solu» sahibi tarafından istendiği halde bu derginin abone adreslerini de vermemekte diretiyordu. Bu durumda Dev-Genç kararıyla dört kişi (beş değil, içlerinde Nahit Tören de yoktur) «Türk Solu» bürosuna gitti. İTÜ Öğrenci Birliği'nin alacağı olan transfer edilmiş paraları ve «Türk Solu» abonelerinin kaydedildiği defteri istedi. Büroyu bekleyen 15 kadar PDA'cı vardı. Sonrada TİKKO'cu olan Muzaffer Oruçoğlu dışında bunlardan hiç biri en ufak direnme göstermediler. Dev-Genç'li militanlar abone defterlerini ve alacaklarına karşılık olarak yazı makinelerini ve «Türk Solu» ciltlerini alıp götürdüler. Mesele bundan ibarettir.

Yukarda 12 Mart öncesi dönemde devrimci gençlik hareketine içtenlikle katılmakla birlikte açık faşizm döneminde zayıf davrananlardan söz ettik. Bununla birlikte proleter devrimciliğinden vazgeçmiş oldukları halde Münir Aktolga olsun, Nahit Tören olsun hala bağımlı kapitalizmin zindanlarındadırlar. Oysa polis ve MİT soruşturması sırasında bunlardan çok daha kötü sınav vermiş olan ve 70 küsur sayfalık ifadesiyle tüm örgütü en ufak ayrıntısına kadar sınıf düşmanına açıklamış olan bir Doğu Perinçek aftan yararlanarak bir süre serbest dolaşmıştır. Ve şimdi de gizlilik pozları takınarak ona buna çamur atmakta ve son tahlilde faşist cepheye hizmet etmektedir.

Eğer Yusuf Küpeli'ler, Nahit Tören'ler Münir Aktolga'lar eleştirilecekse, bu Perinçek ve çevresine düşmez. Onların kimseden hesap sormaya yüzleri yoktur. Hesap verme durumundadırlar. Ve bugün Perinçek'in ve kafadarlarının sağlanması ilgililerce engellenen 12 Mart dönemindeki soruşturma ifadelerini elde etmeyi başararak yayınlayacak olan kimse bu ihanet belgelerini kamu oyu önüne sermekle sosyalist harekete hizmet etmiş olacaktır.

Kendi Gücüne Güven!

Biz başından beri Türkiye gerçeklerini en iyi bilen devrimcilerin ayağı Türkiye toprağına basan ve çağımızın devrimci bilimi olan bilimsel sosyalizmi sindirmiş bulunan Türkiye proleter devrimcileri olabileceği görüşünü savunduk. Herhangi bir merkezi yanılmaz sayarak o kaynaktan gelme devrim reçetelerine bel bağlamayı reddettik, Türkiye devrimini gerçekleştirecek olanların bağımsız ve yaratıcı bir tutumu benimsemelerinin şart olduğunu söyledik. Bu görüşümüze uygun gördüğümüz Kore kaynaklı bir yazıya «Bağımsız Türkiye» sütunlarında yer verdik.

«Yu-Çe» (kendi gücüne güven) başlıklı bu yazıyı yayınladığımızdan ötürü bazı kimselerin bizim kayıtsız şartsız Kim İl Sung çizgisini benimsediğimiz sanısına varmış olduğunu öğrenmiş bulunuyoruz. Bu yanlıştır. Kim İl Sung, bağımsız ve yaratıcı bir tutumda, Kore devriminin, silâhlı savaş aşamasında olsun, sosyalist kuruluş aşamasında olsun, büyük başarısını gerçekleştirmiş olan saygı değer bir liderdir. Ama biz bambaşka koşullar içinde bulunan bir ülkenin proleter devrimcileri olarak, Kore'den Türkiye'ye devrim reçeteleri ithal edecek değiliz. Hertürlü şablonculuğun karşısında olduğumuz gibi Piyogyang şablonculuğunun da karşısındayız.

Kuzey Kore yönetiminde de eleştirdiğimiz yanlar vardır. Kim İl Sung'un partisinin proleter demokrasisine ters düşen bazı tutum ve davranışlarını eleştirmemiz elbette ki kahraman Kore halkının, bu partinin yönetiminde, geçekleştirdiği büyük devrimci başarıları küçümsediğimiz anlamına gelmez.

Kore Komünist Partisi yönetiminin başlıca hatalarından biri, bizce, bu ülkede şahıs putlaştırmanın doruğuna vardırılmış olmasıdır. Şahıs putlaştırma o derecededir ki, Kore kaynaklı bircok yayınları bu bakımdan yadırgıyoruz. Yazılar genellikle baştan sona kadar Kim İl Sung'a övgülerle doludur. Uluslar arası fuarlarda Kore pavyonlarının duvarları bir uçtan bir uca Kim İl Sung"un hayatının değişik aşamalarını gösteren resimlerle süslenmektedir. Elbetteki Kim İl Sung'un kahramanlıklarla, dolu çok ilginç bir devrimci yaşamı vardır. Ama gene de uluslararası fuarlarda bir ülkenin iktisadi ve kültürel alanda yaratıcılığını yansıtan yapıtları sergilemekten çok o ülke liderinin ömrünün değişik çağlarında resimlerini sergilemesi gereksizdir. Şahıs putlaştırma tutumu, özünde Marksist tarih anlayışıyla çelişen bir idealist tutumdur. Ve eleştirilmelidir.

Kuzey Kore'deki bu durumu Kastro'nun hiçbir devlet dairesinde resminin asılı bulunmadığı Küba'daki durumla kiyasladığımızda, Kastro'nun lehine, Kim İl Sung'un aleyhine bir hükme varmak gerekiyor. Şahıs putlaştırmanın Marksist tutumla çeliştiğini pek iyi kavramış olan Fidel Kastro bu yoldaki eğilimlere kesinlikle karşı çıkmaktadır. Bu yüzden de Küba devriminin liderinin oteritesinin azaldığını kimse iddia edemez. Öyle inanıyoruz ki, Kim İl Sung çapındaki bir liderin de yığınlar üzerindeki otoritesini perçinlemek için şahıs putlaştırma yöntemlerine gereksinmesi yoktur.

Burjuva basın son zamanlarda Kim İl Sung'un oğlunu «Helef» tayin ettiği, doğum gününde bilmem ne kadar altın saat dağıttığı yolunda haberler yayınlamıştır. Besbelliki bunlar bir proleter devrimci lider için gülünç sayılabilecek davranışlardır. Biz bu davranışları Kim İl Sung'a yakıştırmıyoruz, ve bunlara inanmak istemiyoruz.

Kim İl Sung'un Çin yönetiminin «Üç Dünya Teorisi»ni hatırlatan «Bloksuz Ülkeler Hareketi»ni abartan, bu harekete onda mevcut olmayan antiemperyalist ve devrimci erdemler yakıştıran bazı görüşlerine de katılmak olanağı yoktur. Kore liderinin bu çizgisi, onu Piyongyang meydanında emperyalizmin kuklası Mabutu ile yanyana durup nutuk atmaya kadar götürmüştür. Burada uzun boylu tahlillere girişecek değiliz ancak pekin kaynaklı «Üç Dünya Teorisi»nin emperyalizmin Leninist anlayışıyla çeliştiğini belirtmekle yetinelim. Bloksuz ülkeler hareketine gelince, uluslararası alanda emperyalistleri tecrit etmek için bu hareketten yararlanmak üzere bazı taktik davranışlar doğru olabilir. Ama bu bizi Lumumba'nın katili, Zaire halkının baş düşmanı ile omuzdaşlık etmeye kadar vardırmamalıdır.

Geçmişi Bilmek Gerek!

Devrimciler geçmişi anarken genellikle ileriye yönelik yanları alırlar, gerici yanları atarlar. Ancak bunun sakıncaları var. Geçmişten ders almak, geçmişin deneylerinden yararlanmak aynı hatalara düşmemek için geçmişi olduğu gibi yansıtmak gerek. Zaman zaman 1960-1970 yıllarına dönmemizin nedeni budur.

12 Mart öncesi dönemde Amerikan 6. Filosu sık sık limanlarımıza gelir ve bu gelişler antiemperyalist gençliğin yoğun eylemlerine neden olurdu. Bu eylemler kitlelerin yurtsever duygularının canlanması, giderek sosyalist düşüncenin yaygınlık kazanması sonucu doğurmuştur. Bu eylemlerin bir yönü de Türkiye solu içinde oportünist eylem kaçaklarıyla, gerçek devrimcilerin ayrışmasında turnusal kağıdı görevini görmesi oldu. Temeli eylemsizlik olan sağ oportünizm o dönemde «faşizm gelir» umacısını yaratarak pek çok devrimci eyleme karşı çıkmışlar, önlemeye, eylem halindeki devrimcilerin önüne çürük de olsa, barikatlar kurmaya çalışmışlardır. Dünya jandarması görevini üslenen Amerikan emperyalizminin 6. Filosuna karşı düzenlenen eylemleri devrimciyle, pasifisti oportunisti birbirinden kesin çizgilerle ayıran bir ayıraç olduğu kesindir.

Bunların neden söylemek zorunda kaldık? İGD isimli bir gençlik kuruluşunun bir yetkilisi İstanbul'a geleceği söylenen Şili'nin işkence gemilerinden «La Esmeralda» ile ilgili verdiği demeçte şunları söylüyor: «Katil 6. Filoya karşı göğsünü geren, Harun Karedenizleri, Demircioğullarını bu yolda şehit veren Türkiye ilerici gençliği, kendi karasularında kan ve işkence kokan bu gemiye geçit vermiyecektir.» (9 Haziran 1977. Politika)

Harun Karadeniz kimdi?

Harun Karadeniz arkadaşımız TİP yönetiminin etkisi altında bir öğrenci lideriydi. Zaman zaman Aybar'cı zaman zaman Aren-Boran'cı oldu, TİP'deki gelişmeye uygun olarak. Ama her zaman, bu günkü İGD'nin ve onun ağababalarının savunmak zorunda kaldığı aşamalı devrim teorisine karşı oldu. O günlerde «Sosyalist Türkiye!» sloganı bu çevrenin temel sloganıydı. Ve Harun Karadeniz TİP'lilerin devrim-

ci öğrencilerin lideri Deniz Gezmiş'in karşısına alternatif olarak çıkarmak istedikleri bir kimseydi. Bu «liderlik» Akşam gazetesinde pardesü reklamı yaptırmaya kadar götürdü Harun'u. Bunlar o günün gazetelerinde açıkca görebilecek gerçekler. İstanbul Üniversitesinde işgaller olurken Harun'un başkanlığındaki Teknik Üniversitesi Talebe Birliği bu işe yan çizdi. Pek çok olayda tutumu aynıydı. Çünkü «Faşizm gelir!» umacısı, her olayın Cuntacılar tarafından tertip edildiği inancı bu çevreyi hep pasifizme itiyordu.

Bunun için yaratılmak istenen «Katil 6. Filoya karşı göğsünü geren «Harun Karadeniz» imajı gerçeklere aykırıdır. Ama bunun tersi doğrudur. Harun Karadeniz ve o zamanın TİP yönetimi eğiliminde olanlar 6. Filoya karşı hala anılarda canlı olarak yaşayan Dolmabahçe direnişinde devrimcilerin önüne barikat kurmuş yani 6. Filoya karşı mücadele eden devrimcilere «göğüslerini germişlerdir.» Ama bu barikat Deniz Gezmiş'in önderliğindeki İstanbul Üniversitesi Öğrencilerinin tokatı ile ayrılmış ve Amerika deniz erleri denize dökülmüşlerdir. Gerçek budur.

Genç nesile olayları o gün yazdığımız gibi aktaralım:

«(...) Harun Karadeniz geldi, konuştu: «Arkadaşlar, hareketi yöneten örgütler olarak, içerde oturduk. Meseleyi enine boyuna görüştük. Her ihtimali düşünerek, her ihtimali hesaplayarak şu karara vardık ki, yürüyüş, Dolmabahçeye değil, Taksim'e yapılmalıdır. Biz üç-beş Amerikan denizcisine değil, en geniş anlamıyla emperyalizme karşıyız. Ve emperyalizmi tel'in etmek için Taksim'e yürüyeceğiz. Aramıza anarşistler karışmış olabilirler, onların tahriklerine kapılmayıp örgütlerimizin direktifine uyun» Harun'un konuşmasından sonra gençler Taksim'e yürüdüler. Sloganlar şunlardı: «Bağımsız Türkiye» «Kahrolsun Amerika», «Amerikalı it, evine git», «Tanklarıyla toplarıyla gelseler bile bağımsız olacak Türk'ün ülkesi».

Taksim anıtına varıldı, çepeçevre sarıldı ve bayrak yarıya çekilerek nutuklar atıldı. Teknik Üniversite Öğrenci Birliği Başkanı Harun Karadeniz, FKF adına genel yönetim kurulu üyesi Osman Arolat, İYTOTB adına... Orman Fakültesi talebe cemiyeti adına başkan ve FKF genel yönetim kurulu üyesi Fahri Aral, Miting bitmişti. Miting tertipçileri yurda dönüleceğini söylediler. Konuşan yönetici şöyle diyordu: «Bu günkü hareketimizin burada sona ermiştir. Bu gün Dolmabahçe'ye inilmeyecektir. Hareketi düzenleyen örgütler olarak, arkadaşları disiplin içinde yurda dönmeye davet ediyoruz. İçimizde bulunan anarşistler, Dolmabahçeye inmek üzere sizleri tahrik edebilirler. Onlara uymayın. Örgüt disiplinine karşı gelenler, ihanet içindedirler, haindirler.»

Soğuk bir hava esti. Küçük bir grup, flamalariyle yurdun yolunu tuttu. Gece dövülen arkadaşlarının hesabını sormak isteyen kitle kalakalmıştı. Kararsızdı. Birden Taksim Anıtının kaidesine bir genç fırladı (Bu Deniz'di) «Arkadaşlar» dedi, «Biz buraya nutuk dinlemeye gelmedik. Biz ta Beyazıt'tan Teknikli Kardeşlerimizle Dolmabahçe'ye inmeye geldik. Orada kadınlarımıza saldıranlara gerekli dersi vermeye geldik kimse bizi boş laflarla yolumuzdan alıkoymaya muktedir olamıyacaktır. Hedefimiz Dolmabahçe'dir, yürüyelim arkadaşlar» Kalabalık dalgalandı. Heyecan yükseldi. «Dolmabahçe'ye, Dolmabahçe'ye» sesleri Taksim'i çınlattı. Gençler yürüdüler.

«Ölenler dövüşerek öldüler
güneşe gömüldüler
vaktimiz yok ölenlerin matemini
tutmaya

akın var
akın
güneşe akın
güneşi zaptedeceğiz güneşin
zaptı yakın»

Gür bir ses (Bu Deniz'in sesiydi) omuzların üzerinden okuyordu bunu diğerleri katıldılar. «Güneşin zaptı yakın.» Kalabalık gittikçe artan hızıyla aşağıya iniyordu. «Öndeki kardeşler katılır» diyorlardı bize «Onlarda katılırlar.»

Dolmabahçe'ye giden yol Gümüşsuyu'ndan geçer. Yani Teknik Üniversite Yurdunun önünden. Yurda gidenlerle, Dolmabahçe'ye gidenler aynı yoldaydılar. Yurda dönenler önde, Dolmabahçe'ye gidenler arkada. Gümüşsuyuna yaklaştıkça, FKF'liler Dolmabahçe'ye inenleri durdurma çabalarına hız verdiler. «Safların arasına giriyor anarşistlere uymayın» diye öğüt veriyorlardı. Şiir okuyan ses gürledi! «Dolmabahçe'ye inmeyin diyenlere bir kere daha hatırlatırız. Biz nutuk dinlemeye değil, Dolmabahçe'ye inmeye geldik.» Öndeki gruptan megafon, disiplin gereği yurda dönüleceğini tekrarlıyordu: «Anarşistlere uymayın.» Fakat kenetlenen saflar yarıldı; kalabalık Dolmabahçe'ye aktı. Bir grup yukarıda kalmıştı. Ama Dolmabahçe yavaş yavaş doluyordu. Merdivenler koşar adımlarla inildi. Rıhtıma aynı hızla girildi. Amerikan denizcileri kendilerini motorlara zor attılar. Kaçıyorlardı.»

(Türk Solu Sayı: 36. 23 Temmuz 1968)

Efsaneler yaratmak idealistlerinin işidir. Gerçek dışı efsaneyi yıkmak için TİP yönetimindeki pasifist, FKF'nin bir eylemini de genç nesillerin kıyaslamasına sunmak için yenilemek istiyoruz. Vedat Demircioğlu Hukuk Fakültesi FKF üyesidir. Teknik Üniversite yurdunda iken önce iyice dövülmüş ardından üst katlarda polisler tarafından aşağı atılmıştır Hemde meşhur barikatın kurulmasının arifesinde. Vedat Demircioğlu şehit edilmiştir. Vedat'ın cenazesini polisler ailesine verdi. FKF'liler cenaze töreni yapmaya yanaşmadılar. Ancak Deniz ve DÖB ekibi Vedat'a sahip çıktılar. Hemen sembolik bir tabutu sanki Vedat içindeymiş gibi bayrağa sardılar. İstanbul Üniversitesinden binlerce genç cenazeyi omuzlarında taşıyarak Beyazıt'tan ve oradan Cağaloğlu'na geldi. Polis engel olmaya çalıştı. Ve Türkiye'de ilk kez bu vesileyle baskı kuvvetlerini devrimci gençlik önüne katarak kovaladı. Hangi görüşten olursa olsun devrimci şehite layık bir cenaze töreni geleneği bizde böyle başlar. Bu **Cağaloğlu Direnişidir.**

Vedat'ın cenazesinin ailesine verilmesini sessizlikle karşılayan FKF'nin aynı gün yaptığı eylem şudur: FKF'liler Cağaloğlu'na yürüdüler, Vedat'ın resimleri, siyah flamalar, siyah çelenk vardı ellerinde. Polis bu gençleri copladı, bir kısmını arabaya doldurdu. FKF'liler direnmediler, yeriere oturdular. Polis oturan gençleri kollarından tutup arabalara doldurdu. FKF'liler «hepimizi götürsünler» dediler. Bu da bir direniş şeklidir! Ve polis 30 kadar FKF ileri gelenini aldı götürdü. Bundan sonra FKF hiç bir eyleme katılmadı. Bu eylemin adı da devrimci çevrelerde **Bıldırcın harekatıdır.**

Biz İGD'nin söylediklerinde Amerikan emperyalizmine karşı mücadelede FKF'nin tersine bir özeleştiri havası seziyoruz ve bu bizi sevindiriyor.

SEÇİM SONUÇLARI VE TİP

«YÜRÜYÜŞ» VE TİP NE DİYOR?

Birkaç sayıdır TİP'in ve Yürüyüş Dergisinin seçimlerdeki tutumunu eleştiriyoruz. Bunu, lafımızı esirgemeden, açık açık yapıyoruz. Oysa iki yıldır, «Yürüyüş» sayfalarında Milli Demokratik Devrim konusunda, sürekli olarak, imalı, dolaylı sözde eleştiriler, daha doğrusu sataşmalar yapılmaktadır. Biz, sistematik bir tahlil, ciddi bir eleştiri niteliği taşımadığı için bunları cevaplandırmaya bile değer bulmadık.

Ama tüm halkımızı bile ilgilendiren seçim gibi sıcak bir konuda, «Yürüyüş» ün sataşma ve iftiralarına değinmeden edemeyiz. Çünkü bunların bir çoğu yanlıştan da öte saçma. Bunlar sosyalist gruplararası diyaloğu tümüyle koparıcı ve daha da önemlisi güçlü sosyalist birikimi reddedici nitelikte...

«Yürüyüş» baş yazarı Y. Küçük seçimden önceki son yazısında, TİP'in seçim politikasını eleştiren çeşitli sosyalist çevreleri açıkça «iç ve dış sermayenin işbirlikçisi» olarak nitelendiriyor. Yazar vehim içinde, TİP'e karşı ikili bir oyun oynandığını ispatlamaya çalışıyor:

«Cuntacısıyla, tabela partisiyle, ilerici sendikal örgütlerin üst yönetimiyle, korkaklığını başka yerde buldukları umutla gizlemeye çalışan bir avuç insan, Türkiye işçi sınıfının siyasal örgütünü bir tahta perdeyle çevrelemeye çalıştı. Amaç ikili. Bir yanıyla, işçi sınıfının siyasal örgütünün tüm enerjisini, tahta perdenin bu yanında oynıyanlara ayırmasını sağlamak (...) İkinci yanıyla işçi sınıfının siyasal örgütünün geniş işçi ve emekçi yığınlarla bağ kurmasını önlemek... İşçi sınıfının siyasal örgütü (...) bu tahta perdeyi yıktı.» (!)

Küçük'e göre bu «cuntacılar tabela partileri» yani TİP dışındaki partileşmiş, partileşmemiş tüm sosyalist gruplar, «MC zulmünden korktukları kadar, sosyalizmden de korkuyorlar» (!)

Ama «güçleri yetmiyecek. Çünkü hepsi bir avuç.» «... yanıldılar. Şimdi onların yanılgıları ve

TİP'in yorumunun doğruluğu bir kez daha ortaya çıkıyor.» Küçük'ün seçim öncesi değerlendirmesi bunlar.

Seçim sonuçları, kimin yanıldığını gerçekten çok açık olarak gösterdi; TİP'in seçim politikasının hatalarını çok açık olarak ortaya koydu; «Bütün dünyaları kendilerinden ibaret» sananlara, unutulmaz, tarihî bir uyarıda bulundu. Meclis bileşimini dolayısiyle iktidarı etkilemiyeceği açık iken 1975 kısmi seçimlerini referandum niteliğinde görüp son genel seçimlerde bu niteliğin olmadığını keşfedenlere acı bir ders verdi bu seçim. Tabii, olaylardan ders almaya niyetli olanlar için.

SOSYALİST BİRİKİM VE TİP

«Bağımsız Türkiye»nin seçim öncesi sayısında, kapakta «oyu bölme! faşizmin ekmeğine yağ sürme» sloganı yer alıyordu. Gerçekten sosyalist potansiyel, oyları bölmedi. TİP gülünç denecek sayıda oy aldı böylelikle dar grupçu tutuma prim verilmedi.

1965'te onbeş milletvekiliyle Meclise giren eski TİP, tüm sosyalist potansiyelin desteğine sahipti. Bugün, «en büyük benim», vehmi içindeki yeni TİP, yönetimi, o çok küçümsediği kendi dışındaki sosyalist gruplardan destek göremeyince tek milletvekili bile çıkaramadı.

TİP Taksim mitingi yaklaşık iki bin kişi ile yapılabildi. TİP yöneticileri şaşkınlık içindeydiler. Bazıları o anın kızgınlığıyla, «Rezalet, olmaz böyle şey! Kan davası güdüyorlar!» diyordu. Niye mitinge gelip Taksim alanını doldurmamışlar, «tek» işçi sınıfı partisi konuşmacılarını alkışlamamışlardı.

Oysa 1965'lerde, sosyalist birikimin desteğini alabilen eski TİP, CHP'nin bile o zaman dolduramadığı Taksim alanında görkemli mitingler yapabiliyordu. Bu gerçeklere rağmen hâlâ «sosyalist hareket bölünmemiştir», «öteki sosyalist partilerin tabanı yoktur», partileşmemiş gruplar ise «goşisttir, anafor hareketlerdir» biçiminde savunmalarla rahatlamak belki bazı yöneticiler için mümkündür ama herkes için değil.

İzlediğimiz kadarıyla TİP'in tutumunu eleştiren çoğu sosyalistler, bu partinin, seçimlere katılıp sosyalizmin sesini duyurmasını değil, diğer sosyalist grupların hiçbiriyle diyalog kurmadan, bir ortak seçim platformu oluşturmaya çalışmadan tekelci bir tavırla seçime katılmasını kınamışlardır. Yapılan eleştirilerin haklılığı gün gibi ortada.

SEÇİMİN REFERANDUM NİTELİĞİ ORTADADIR

Seçimler sonunda, demokrasi güçlerinin aldığı oylarla faşist cephenin aldığı oylar arasında hassas denge ortaya çıktı. Bu, seçim öncesinde de tahmin ediliyordu. Seçime referandum niteliği veren buydu. Elbirliği ile MC ortaklığını iktidardan uzaklaştırmak gerekiyordu. Sosyalisti, demokratı, tüm anti-faşistler bu sonucu bir ölçüde sağlamıştır. Faşist cephe geriletilmiştir. Ancak başarı kesin değildir henüz.

Kuşkusuz bunda, birinci derecede sorumlu CHP'dir. CHP yönetimi adeta tam bir seçim zaferinden kaçınmıştır. Erken seçim kararına uymakla CHP, bir anlamda MC iktidarını yıkıntıdan kurtardı. CHP Genel Sekreteri Eyüboğlu, seçimden önce CHP milletvekili sayısını isabetle 213-215 civarında hesapladığı halde, en fazla oy toplanabilecek üç büyük şehirde, ilerici adaylar liste sonlarına itilmiş, vetolar, kontenjanlar kullanılmış ve yerel propaganda çalışmalarına gereken ağırlığın verilmesinden ısrarla kaçınılmıştır. CHP yönetimi kitlelere bunun açıklanmasını yapmak zorundadır.

CHP'den tutarlı bir demokrasi mücadelesi bekliyecek değiliz. Ama biz «aydın gevezeler değil de gerçekten sosyalist isek,», Lenin'in dediği gibi, «Birincileri (burada CHP'yi) ikincileri (gerici MC partilerini) yenmeye zorlamalıyız. Çünkü birinciler kendi zaferlerinden korkmaktadırlar!»

1977 seçimlerinde bölünmüş durumdaki sosyalistler için iki yol vardı: ya sosyalist gruplararası diyaloglar kurarak hazırlanacak ortak bir platform ile seçimlere girmek, sosyalizmin bağımsız siyasi çizgisini halkımıza duyurmak ve kesin olarak sosyalist miletvekili çıkarılacak yerler dışında ilerici adayları ve CHP'yi desteklemek; ya da bu dönemde ortak seçim platformu oluşturulamıyorsa, kesin olarak seçim şansı bulunan sosyalist adaylar dışında bağımsız eleştiri ve eylem hakkını saklı tutmak şartıyla CHP'ye oy vermek. Bu olmamıştır.

Küçük burjuva fırsatçılığı ile TİP yönetimi, sosyalist oyları tek başına sürükleyebileceği hayaline kapıldı. Ve tam bir başarısızlığa uğradı.

Oysa hatırlanacaktır, «BAĞIMSIZ TÜRKİYE» 2 Mayıs 1977 sayısında, daha seçimden bir ay önce, TİP yöneticilerine şu uyarıda bulunmuştu:» Bu gerçeklerden hareket ederek ve faşizme

karşı demokratik güçlerin birlik ve dayanışmasını ön plana almayı bilerek TİP, bu seçimlerde anti-faşist oyları bölebilecek tutum ve davranışlardan titizlikle kaçınmalıdır. Bu nasıl olur? İlk akla gelen seçim kampanyasını son anına kadar sürdürmek ve seçimden bir-iki gün önce seçimlerden çekilmek olabilir. Böylelikle hem «Sosyalizmin bağımsız sesini» duyurmuş olur, seçim kampanyasının tüm olanaklarından yararlanırsın, hem demokratik oyları bölerek sınıf düşmanının ekmeğine yağ sürme durumundan kendini kurtarmış olursun.»

TİP, tüm sosyalist gruplara karşı dışlayıcı tutumu ile, yürüttüğü seçim propagandasında hedef şaşırtarak, fiilen MC partilerinin ekmeğine yağ sürdü.

SOSYALİST PROPAGANDA FIRSATÇILIK ÜZERİNE OTURTULAMAZ

Seçime giren tek sosyalist grup olarak TİP «sosyalizmin bağımsız sesini» de başarıyla duyuramamıştır. Çünkü sosyalizm sesi, sadece sömürü toplumunun en genel gerçeklerini ortaya koyarak bunu sosyalizm çözecektir, demekle duyurulmaz. Sağlam bir taktikle, açık seçik bir eylem programıyla ortaya çıkman ve dostu düşmanı, bu arada geçici müttefikleri de doğru saptaman gerekir.

Oysa ne gördük TİP sözcüleri ve yayın organları anti-faşist dayanışmayı bırakarak CHP ve Ecevit'e saldırıyı öne aldılar. Bunun sayısız örneklerin sonuncusunu «Yürüyüş» dergisi verdi. Bu derginin seçim öncesi son sayısının kapağında üç yıldır saklanan «çok önemli» bir belge vardı: 1974 yılında başbakanlığı döneminde Ecevit'in, Ülkü Ocakları toplantısına gönderdiği bir mesajın fotokopisi. Kuşkusuz Ecevit için, protokol gereği de sayılsa, böyle bir telgraf talihsizliktir. Ama seçime beş kala, üç yıl önceki bir belgenin oy avcılığı amacıyla kullanılması sosyalist bir dergi için daha büyük bir talihsizlik. Hem de Ecevit'e son suikast girişiminin arkasında MHP'ye yakın vurucu güçlerin saptandığı bir dönemde..

Yürüyüş yazarı, Türkiye'nin bu somut koşullarında, CHP'ye yönelen oyları bölmenin sorumluluğundan rahatsız olmaya başlamış olmalı ki, aynı baş yazıda, TİP'in CHP'den değil gerici partilerden kopan emekçilerden oy alabileceğini savunmaya çalışıyor. Oysa bugün işçi ve emekçiler için daha yaygın olan gelişme süreci gerici partilerden CHP'ye doğrudur. TİP, doğru bir çizgi izleseydi, daha çok CHP çizgisini aşmaya yönelmiş emekçileri kazanabilirdi. Nitekim TİP seçim propagandası bu düşünceyle yürütüldü. Yanlış olan bu düşünce değil. Yanlış olan, bu kampanyada CHP ile diğer partilerin aynı kefeye konması idi. Propaganda ve ajitasyon burjuva parlamentarizminin fırsatçılığı üzerine oturtuldu mu, sonuç böyle olur.

«Yürüyüş» bir ay önceki değerlendirmelerinde seçim olanağından yararlanarak «sıçrama» yapma gereğinden söz ediyordu. Ama bu sıçrama sosyalist hareket açısından değil dar grupçu bir açıdan ele alınıyordu.

KOŞU YARIŞMASI MI, SABIRLI MÜCADELE Mİ?

TİP çevrelerinde hep kısa süreli bir yarışta kendi guruplarının diğer sosyalist grupları ekip geçme psikolojisi egemen olmuştur. Yaygın sosyalist potansiyeli tek başına sürükleyip götüreceklerini düşlemişlerdir. 1965'den sonra eski TİP yönetiminde de bu koşu yarışı psikolojisi egemendi. Eski sosyalistlerle ilişkisini sürdüren TİP üyeleri partiden uzaklaştırılırken, kazanılmış 15 miletvekilliği ile başı dönenler, bu yarışmacı tutumlarını, «Atı alan Üsküdarı geçti» deyimi ile açıklamışlardı.

Oysa sosyalist mücadele, basit bir koşu yarışı değil çok yanlı uzun ve çileli bir mücadeledir. Öyle sadece seçimlerde sıçrama yapmakla kazanılıp elde tutulamaz.

Bu gün değil TİP, yaftası ne olursa olsun, en tutarlı proleter devrimci çizgiyi izlemeye çalışan herhangi bir sosyalist grup dahi, Türkiye sosyalist hareketinin bu bölünme ortamında, tek başına birlik için kalıcı çözüm getiremez. Bu, ideolojik, politik mücadele seyrinde, gruplararası diyalogu sürdürerek, sabırla yürütülecek kolektif bir toparlanma çabasının ürünü olacaktır. Sosyalist potansiyeli, CHP'nin sürekli oy deposu olmaktan kurtarmayı başarmanın da ona gerçekten lâyık olmanın da yolu buradan geçer.

SEÇİMDEN ÇIKAN DERS BU MUDUR?

Bu yazı tamamlanmadan TİP Merkez Yönetim Kurulu bildirisi ile «Yürüyüş» başyazarının değerlendirmesi yayınlandı. Kısaca değinerek bu konuyu bitirmekte yarar var.

TİP MYK bildirisi, TİP'in daha önce reddettiği seçimin referandum niteliğini, dolaylı biçimde kabul ediyor ve şöyle diyor: «Seçim sonuç-

ları kesin bir kutuplaşmayı ifade etmektedir. Bir yanda, geniş halk kitleleri, gerici güçlerin faşizan tırmanışını durdurup geriletmek için Milliyetçi Cephe'yi iktidardan uzaklaştırmayı hedef almış, oyların CHP'de toplamayı tercih etmiştir. (...) Seçim öncesinde çok yanlı etkilerle yaratılan son derece gergin hava, kısa vadede bir ferahlamanın sağlanması özlemini ön plana çıkardığından, demokrasi mücadelesinin uzun vaadeli gereklerinin gözlerden kaçmasına neden olmuştur. Seçim tartışmaları, halk kitlelerinin karşı karşıya bulundukları acil sosyal ve ekonomik sorunlardan büyük ölçüde uzaklaşılarak yürütülmüştür. MC'ye karşı mücadele tek bir partinin politik kapasitesi ile sınırlanmak istenmiştir.»

Seçim öncesinde son derece gergin hava ile kasdedilen, seçim ve can güvenliğini yok etmeye yönelik faşist saldırılardır. TİP bildirisi bu ölüm kalım sorununun halkımızca ön plana alınmasını sanki eleştiriyor ve halkın dikkatlerini faşizm üzerinde değil «demokrasi mücadelesinin uzun vaadeli gerekleri» üzerinde toplanmasını öneriyor. Bu yanlış bir tutumdur. Bugün en önemli sorun faşist saldırılardır.

TİP, seçimlerdeki başarısızlığını bildiride şöyle açıklıyor: «Partimiz bu seçimlerdeki hedeflerinden birinde başarıya ulaşamamıştır. MC yönetiminin yarattığı toplumsal panik, geniş yığınların sosyalizm doğrultusunda tutarlı, kararlı bağımsızlık ve demokrasi kavgası safında oylarıyla yer almalarını bugün için engellemiştir.»

TİP, anlaşılan, Batı Avrupa ülkelerindeki burjuva demokrasisinin sağladığı bir seçim ortamı umuyordu. Ve sanki MC'nin yaratmaya çabaladığı toplumsal panik TİP'in oy almasını engelleyen temel nedendi. Bir defa emekçi halkımız MC'nin yaratmak istediği paniği boşa çıkarmıştır. Ayrıca devrimci bir parti, yaratılmak istenen paniği sineye çekmez bu silahı tersine döndürmenin yolarını araştırarak seçim propagandasında buna ağırlık verir. 1 Mayıs katliamının ve diğer provokasyonların gerçek sorumlularını doğru teşhis eder, anti-faşist cephede yer alan bir CHP ile o anda faşist cephede başlıca siyasi hasımlarını ayırmasını bilir.

Ama seçim politikasında önemli hatalar yapmasaydı bile TİP yine sosyalist potansiyeli sürükleyemezdi. Çünkü hemen tüm sosyalist grupların görüp te TİP'in kabul etmez göründüğü şey sosyalist hareketin bölünmüşlüğü olgusudur. Görmek istemediğin şeye çözüm de getiremezsin. Bu yüzden aynı bildiride, «içinde yaşadığımız koşullar faşizme ve emperyalizme karşı tüm güçlerin dayanışma ve birliğinin en üst düzeye çıkartılmasını gerektiren koşullardır» cümlesi inandırıcı değildir.

SEÇİMDEN SONRA «YÜRÜYÜŞ» NE DİYOR?

«Yürüyüş» başyazarı ilk, seçim sonrası yazısında TİP'in başarısızlığını kabul ediyor: «Sosyalizmin bayrağı meclise dikilemedi. Bu anlamda başarısızlık açık ve kesin (...) Onbeş ilde alınan oyların toplamı bir miletvekili çıkarmaya yetmiyor. Görünen bu. Görüneni saygı ile karşılamak gerekiyor» Buraya kadar büyük bir alçak gönüllülük gösteriliyor sanıyorsunuz, ama yanıldığınızı az sonra anlıyorsunuz. Gayet açık olan bu başarısızlık, «Türkiye işçi sınıfının siyasal hareketine ait»miş. Yani «Türkiye işçi partisine ait» (!) «İşçi sınıfının siyasal hareketinin sorumluluğunu bilenler, başarıların olduğu kadar başarısızlığın sorumluluğunu da kimseye bırakmazlar. Kimseye bırakmıyorlar» (!) Seçim başarısızlığının kuru böbürlenmeye bu denli sermaye olacağı düşünülemezdi. İnsan cidden şaşırıyor. «Yürüyüş» başyazarı sosyalist okuyucuya bu kadar «ham ahlat»m kabul ediyor? İşçi snf hareketinin tek sahibi TİP ve bu tek sahip bir milyona varmış olması gereken sosyalist oy potansiyelinin 20 binini zar-zor toparlıyor. Gerisi TİP'i dinlemeyip oylarını CHP'ye veriyor.

Ama yazar meseleyi zaten böyle düşünmüyor. Seçimden önce açıklamıştı: «TİP, CHP'ye oy kaybına neden olmayacak»ta. TİP'in alacağı oylar, MSP ve MHP propagandasıyla «düzenden kopan» işçi ve emekçilerden olabilirdi. Yazarın yorumuna göre TİP işte bunları alamadı. Yani «Bilimsel sosyalist hareket (!) oy alamadı. Nasyonal-sosyalist hareket birm ilyona yakın oy aldı. Haziran seçimlerinin en karanlık noktası burada.»

«Yazar, ilerici basının ve sosyalist grupların TİP'in az oy almasında katiyen etkili olmadığını, bu işleri Hürriyet, Günaydın-Tercüman gibi renkli basının yerine getirdiğini yazıyor:» Bunlar seçimler başlamadan önce, «solun bölünmüş» olduğunu ısrarla götürdüler (..) Yeterli bilinçten yoksun ancak kurtuluşunu radikal düzenlemelerde gören işçi ve emekçilerin oylarıla da olsa

faşist partiyi desteklemesinin en büyük yardımcısı oldular.»

Bu pek parlak yorumların içinden çıkmak olanaksız. İşçi sınıfının tek sahibi TİP, onbeş başlıca ilde yirmi bin oyla kalmış, renkli basının faşist partiye yöneltip «düzenden koparttığı» bir milyon işçi ve emekçi gözünü çevirmiş hayıflanıyor. Fakat öte yanda bir milyonluk sosyalist oy potansiyelinin CHP'yi desteklemesinden söz etmiyor. Bu kasıtlı unutkanlığın ve zorlanmış yorumların nedeni, TİP, CHP'nin oyunu ayarttı, denmesin diyedir. Oysa TİP seçim propagandası CHP'den oy kapmaya dayanıyordu. Yürüyüş yazarının söylediklerine kendisinin inandığını sanmıyoruz. Samimiyetsizlikle sosyalistlik bağdaşmaz. Halka doğruyu söylemek birinci görevindir.

Bir şey daha yazıyor «Yürüyüş» başyazarı: «Türkiye işçi sınıfının hareketi, düşmanlarını bile şaşırtan oy toplamından daha az oy alacağını bilse bile seçime girmekte tereddüt etmezdi.» Çünkü 1975 başından beri, yedi yıldır işçi ve emekçi yığınlardan sosyalizm kelimesinin bile uzak tutulmasını TİP iki aylık seçim kampanyası ile ortadan kaldırmış. Ama bu iki aylık propaganda işçi ve emekçi sınıfların aklını çelmeye yetmemiş. (!)

Evet, «yazara söyleyecek başka bir şey kalmıyor. En iyisi kendisini «bütün dünyaları kendilerinden ibaret sananlar»ın alemine terketmek...

Sözü belki gereksiz yere uzattık, ama insan, büyük bir güç olan sosyalist birikimin bu denli cılız gösterilmesine razı olamıyor. O sosyalist birikim ki, bugün dağınık, paramparça da olsa daha yüksek düzeyde bir birleşmenin sancılarını taşıyor, işçi ve emekçi sınıflarımızın güvenine gerçekten layık olmak için...

Ulusal Sorunda Devrimci Tutum

(Baştarafı 16. Sayfada)

tisi yöneticileri kentlerin duvarlarını ilginç sloganlar içeren afişlerle donattılar. Bunlar içinde bir tanesi sağ elle sol kulağı gösterir gibi ulusal sorundan söz ediyordu. Şöyleydi slogan: «Kahrolsun şovenizm-Kurtuluş sosyalizm»

Ne demektir bu? Egemen çevrelerin özellikle kürt halkına karşı uyguladıkları şöven politika kahrolsun demektir. Buraya kadar iyi. Gerçekten şoven politika kahrolsun. Ama arkasından «Kurtuluş sosyalizm!» deniyor. Bu ne demektir. Bu, ulusal sorun sosyalizmde çözülecek demektir. Oysa ulusal sorunun devrimci çözümü sosyalizmin değil demokratik devrimin bir görevidir. Bunu Boranlar, Küçükler gibi TİP'in büyük ideologları bilmiyorlarsa, bir kaç marksist kitabı sindirerek okumuş olan nice genç sosyalist biliyor.

TİP ideologları ulusal sorunun devrimci çözümü gibi güncel demokratik bir görevi gelecekteki sosyalist topluma bırakıyorlar. Bugünün işini çıkmaz ayın son çarşambasına havale ediyorlar.« Ey kürt halkı! Ey devrimciler! Ulusal baskı kötü şeydir. Biz de biliyoruz. Ama bir gün bu ülkede sosyalizm olacak, kürt halkı kurtulacak» demeye getiriyorlar.

Ulusal sorunun devrimci çözümü bağımsızlık ve davamızın öteki istemleri gibi sosyalizmden çok önce çözümlenecektir. Yoksa toplumu sosyalist devrim aşamasına vardıramayız.

Nasıl fikir suçundan zindanda yatan devrimciye, basın, örgütlenme vb. hak ve özgürlükleri için mücadele eden bir kimseye «senin bu istemlerin sosyalizmle gerçekleşecek» demek saçma ise, ulusal sorunun çözümünü sosyalizme havale etmek de aynı derecede saçmadır. Saçmadan da öte, ezen ulus şovenlerine tavizdir.

Lenin «Devlet ve İhtilâl» de söyle der:

«Ama Engels, örneğin, ulusların kendi yazgılarını belirleme hakkı konusunda bazı marksistlerin düştükleri hataya düşmez: Bazı marksistler bu hak kapitalist rejimde gerçekleşmesi mümkün olmayan bir şeydir... derler. Görünüşte akıllıca ama aslında yanlış olan bir düşünce, bütün demokratik kurumlara, bu arada ücretlilerin mütevazi ücretlerine bile uygulanabilir bu; çünkü sıkı sıkıya tutarlı bir demokratizm kapitalist rejimde gerçekleşmesi olanaklı olmayan bir şeydir.. Bu safsata şu eski şakaya benzer: saçından bir kıl dökülürse insan dazlak olur mu?» (V. Lenin, «Devlet ve İhtilâl», Bilim ve Sosyalizm Yayınları, sayfa 87)

Evet ulusal sorunun bilimsel sosyalizmin ilkelerine uygun biçimde çözümü Milli Demokratik Devrimin bir görevidir ve bu devrim de sosyalizm doğrultusunda önümüzdeki ilk adımdır.

Ulusal Sorunda Devrimci Tutum

Aşağıda yazı «Emekçi»nin son sayısında yayınlanacak olan «KÜRT SORUNU ÜZERİNE» başlıklı yazının son bölümünü oluşturmaktadır. yazının tam metni Türkiye'de ulusal sorunu tarihsel çerçevesi içinde ele almakta ve bu sorunun devrimci çözümünün Milli Demokratik Devrimin bir görevi olduğu belirtilmektedir.

Burada çözüm Kürtlerin yaşadıkları dört ülkedeki (Türkiye, İran, Irak, Suriye) devrimci güçlerle eylem birliğine girmeleri ve sosyalizm doğrultusunda ilerlerken ulusal sorunu da devrimci çözüme bağlıyacak olan devrimin bu ülkelerde bir an önce gerçekleştirilmesidir. Elbette ki devrim her dört ülkede ayni anda gerçekleşecek değildir. Ama devrimin zaferiyle bu ülkelerden birinde bile ulusal sorunun devrimci çözüme ulaşması sorunun tümüyle çözümünü kolaylaştıracaktır.

Biz proleter devrimcileri olarak Türkiye'nin önündeki ilk devrimci adımının Milli Demokratik Devrim olduğunu ve bu devrimin başlıca görevlerinin yerine getirilmesiyle toplumumuzun sosyalist kuruluş aşamasına ulaşmış olacağını söylüyoruz. Milli Demokratik Devrim aşamasında Kürt sorunu Türkiye'de bilimsel sosyalizmin ilkelerine uygun olarak nasıl çözümlenir? Bu konuda istemlerimiz nelerdir?

İşbirlikçi iktidarların zorla asimilasyon politikasına son vermek; Kürt ulusal topluluğunun varlığı gerçeğini kabul etmek; Kürtlerin kendi ulusal dillerine, ulusal kültürlerine sahip çıkma hakkına saygı duymak; bu hakkın gerçekleştirilmesini sağlamak; halkların kardeşliği ve eşitliği ilkesine uygun bir iktisadi politika, bir yatırımlar politikası uygulamak; Doğu Anadolu'nun mahrumiyet bölgesi olma durumuna son vermek; her bakımdan eşit ve özgür vatandaşlar durumuna ulaşmış olan Kürt ulusal topluluğunun, kendi kaderini tayin hakkını sahip olarak, kendi rızasıyla Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde yaşamasını bu halkın ulusal ve demokratik özlemleriyle bağdaştıracak koşulları yaratmak; yani Türklerle Kürler arasında eşitliği, kardeşliği, gönüllü birliği gerçekleştirmek.

Ulusal sorunda bu tutumumuz, ayrılıp kendi ulusal devletini kurma hakkını içeren ulusların kendi kaderini belirleme ilkesiyle tam bir uygunluk içindedir. Ve biz Lenin ile birlikte şöyle diyoruz.

«Biz... ezilen ve eşit olmayan ulusların ayrılma özgürlüğünün istem olarak ileri sürüyorsak, bu, ayrılmadan yana olduğumuz için değil, yalnızca zorla birleşmenin tam tersi olan özgür, gönüllü birlik ve kaynaşmadan yana olduğumuz içindir. Biricik neden budur.» (Toplu eserler, cilt 23, sayfa 68)

20. yüzyılın son çeyreğinde Türkiye'nin toprak bütünlüğü ancak böyle korunabilir. Buna ters düşen politika, asimilasyonda direnme eşitsizlik ve ulusal baskı politikası gerçek bölücülüktür. Çağımızda bu gibi yanlış hesapların pazardan geri dönmesi kaçınılmazdır.

Türkiye solunda genel bir fikir kargaşalığı var. Tozdan dumandan ferman okunamıyor. Bu fikir kargaşalığına özellikle ulusal sorunda tanık oluyoruz.

Sağ oportünist grupçuklarını «işçi sınıfı partisi» diye ilan edenler bu soruna yanaşmıyorlar pek. Bu özünde asimilasyoncu egemen güçlere göz kırpmaktır. Ulusal sorunu sosyalizm yolunda bağımsızlık ve demokrasi mücadelemizin öteki sorunlarından tecrit ederek, onları ikinci plana iterek çok kez de yanlış olarak ajitasyon konusu yapan tutum eleştirilmelidir elbet. Ezilen ulusta şoven eğilimlerin açıklaması bellidir. Ama böyle eğilimlere arka çıkmayı keskin devrimcilik sananlar vardır.

Devrimci tutum, nerede belirirse belirsin şoven eğilimlere karşı çıkmak, ulusal sorunu bilimsel sosyalizmin ışığında koymak, halkların kardeşliği, proleter enternasyonalizmi ilkesine ters düşmemektir.

Ama sağ oportünistlerin bu konudan genellikle kaçındıklarını belirttik. Belki de, bu onlar için en iyisidir. Çünkü konuyu titrek ellerine aldıklarında ulusal sorunu yozlaştırmakta, marksizmi tahrif etmekte saflara müslümanın tevekkül zihniyetini yaymaktadırlar.

Bir örnek: Son seçimlerde Türkiye İşçi Par-

(Devamı 15. Sayfada)